

ת"פ 65604/07/17 - מדינת ישראל נגד יניב חיים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65604-07-17 מדינת ישראל נ' חיים
לפני כבוד השופט שאול אבינור
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

יניב חיים

ע"י ב"כ עו"ד דינה בן מנחם

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. מעשה שהיה כך היה. ביום 6.3.17 בשעה 19:23 לערך ערכה גב' אפרת גרשי (להלן - המתלוננת) קניות בחנות ממתקים ברח' רבי עקיבא בבני-ברק אותה ניהל הנאשם (להלן - החנות). עם צאתה מהחנות הבחינה המתלוננת כי הטלפון הנייד שלה, מסוג "Galaxy", אינו ברשותה (להלן - הטלפון). המתלוננת שבה אפוא מידית לחנות ומשלא מצאה את הטלפון פנתה לקופאי והשאירה אצלו מס' טלפון נוסף שלה, למקרה שהטלפון יימצא.

משפנתה המתלוננת לצאת מהחנות (בשנית) היא הבחינה בנאשם, כשבכיסו הטלפון. בתחילה לא היתה המתלוננת משוכנעת שמדובר בטלפון שלה - כיוון שהיה ללא כיסוי-המגן - אך על פי סימן זיהוי השתכנעה שזה אמנם הטלפון. המתלוננת עקבה אפוא אחר הנאשם, הבחינה שבשלב מסוים הוא מעביר את הטלפון מכיס קדמי לצד האחורי של מכנסיו וצעקה כי הטלפון שלה.

באותה השעה חלפה במקום, בדרך מקרה, אחותה של המתלוננת (גב' תמר גרשי; להלן - האחות) וכמו כן הגיע לחנות פקח מטעם השיטור העירוני, לצורך רישום דו"ח בעניין אחר (מר אדוארד אהרון; להלן - הפקח). האחות נחלצה לעזרת המתלוננת ופנתה לפקח, שמצידו פנה לנאשם. הנאשם הכחיש כי הטלפון נמצא ברשותו ואף סירב לבדוק בכיסיו, אך משהגיע שוטר למקום הוציא הנאשם את הטלפון ומסרו לשוטר.

2. על רקע עובדות אלה - שעיקריהן ננקבו בכתב האישום - הואשם הנאשם לפניי בעבירה של גניבה, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

3. במסגרת הדיונים המקדמיים כפר הנאשם, באמצעות באת-כוחו, בעובדות כתב האישום, הגם שהודה כי הוא אמנם העביר את הטלפון לשוטר (ר' תשובתו של הנאשם לאישום, בפרוטוקול עמ' 5 שורה 8 ואילך). עם זאת, במהלך שמיעת הראיות הסתבר, כי כפירת ההגנה בעובדות היא מצומצמת בהרבה מהעולה מהתשובה הנ"ל. כמסתבר, ההגנה אינה כופרת בגרסת המתלוננת - ולמעשה

בגרסאות כל עדי המאשימה - אלא טוענת ל"מציאה" גרידא של הטלפון על-ידי הנאשם, ללא כל מחשבה פלילית נלווית. את שקרי הנאשם - תחילה לפקח ולאחר מכן במהלך חקירת המשטרה - מסבירה ההגנה במבוכתו הקשה של הנאשם מהסיטואציה שאלה נקלע, שלא בטובתו. ב"כ הנאשם ערה כמובן להוראות הדין, שלפיהן גניבה יכול שתהיה ב"מציאה" - כך שבמקרה זה לא יכולה להיות מחלוקת כי הוכח היסוד העובדתי של עבירת הגניבה - אך מוסיפה וטוענת שלא התקיים אצל הנאשם היסוד הנפשי הנדרש ועל כן דינו הוא לזיכוי (ר' בסיכומיה, בפרוטוקול, עמ' 17).

ב. עיקר פרשת התביעה:

4. מטעם המאשימה העידו המתלוננת והפקח. נוכח עמדת ההגנה כאמור לעיל יתר מוצגי המאשימה הוגשו בהסכמה, כלהלן: דו"ח הפעולה של רס"ר אדם חביש, השוטר שהגיע למקום, יחד עם דו"ח המעצר של הנאשם (ת/2 ות/3); שתי ההודעות שנגבו מהנאשם (ת/4 ות/5); דו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/6); והודעתה של האחות (ת/9).

(1) עיקר עדות המתלוננת:

5. המתלוננת תיארה את האירוע, בחקירתה הראשית, כלהלן:

עברתי שם דרך החנות, נכנסתי לקנות כמה דברים, ממתקים ובאיזה שהוא שלב כשיצאתי קלטתי שאין לי את הטלפון שלי עליי, נכנסתי כדי לראות אולי שכחתי את זה שם איפה שהוא, חיפשתי את הטלפון, אחרי כמה דקות שלא מצאתי ניגשתי למוכר, הקופאי. השארתי את המספר השני של העבודה ואמרתי אם מישהו ימצא שיתקשר אליי. שיצאתי מהחנות אז הוא (הנאשם) הלך לפניי ואז ראיתי את הטלפון בכיס שלו וכדי לא סתם לחשוך, רציתי לראות שזה באמת הוא והיה לי מגן ומה שהיה אצלו בכיס לא היה עם מגן אבל זיהיתי לפי מכה קטנה שהייתה לי בטלפון ומאז פשוט עקבתי אחריו ולא ידעתי מה לעשות (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 1 ואילך)^[1].

6. המתלוננת סיפרה כי בשלב זה היא התקשרה לבעלה, שהזעיק למקום את המשטרה. במקרה גם עברה במקום אחותה ולאחר שהמתלוננת פנתה אליה עירבה האחות את הפקח. הפקח לקח את הנאשם הצידה, על מנת לסיים את העניין בכך שהטלפון יושב - ובכך חפצו גם המתלוננת ואחותה - אך "הוא (הנאשם) אמר שזה לא הטלפון שלי זה הטלפון של העובד שלו ואז כנראה שהפקח ראה שהוא לא רוצה לסיים את זה אז הוא הזמין משטרה ומפה אני הייתי בצד" (פרוטוקול, עמ' 9 שורה 26 ואילך). רק לאחר שהגיעו השוטרים למקום נלקח הטלפון מהנאשם והושב למתלוננת לאחר גביית הודעתה ועריכת העימות (שם, עמ' 10 שורה 1 ואילך).

7. עוד תיארה המתלוננת, כי כשהפקח הגיע לכיוון החנות, הנאשם "קלט שהפקח מגיע לכיוון החנות והוא העביר את הטלפון מהכיס הקדמי לתוך המכנסיים מאחורה" (פרוטוקול, עמ' 9 שורה 21), ובאותו השלב היא צעקה לנאשם שזה הטלפון שלה (שם, עמ' 10 שורה 6 ואילך).

8. בחקירתה הנגדית עמדה המתלוננת על גרסתה. המתלוננת אישרה שבאותה עת היו בחנות שלושה עובדים: הנאשם, הקופאי ועובד נוסף (פרוטוקול, עמ' 10 שורה 18 ואילך). כשנשאלה אם היא

השאירה את הטלפון בחנות במהלך הקנייה, השיבה המתלוננת: "לא. כנראה הנחתי את הטלפון על הדלפק כדי להוציא את הארנק... סיימתי את הפעולה של הקניה ויצאתי מהחנות" (שם, שורה 25 ואילך). המתלוננת הבהירה כי הבחינה בחסרונן של הטלפון כמעט מיד כשיצאה מהחנות משום שביקשה להתקשר לבעלה. המתלוננת אישרה כי ביקשה מאחותה לפנות לפקח משום שהרגישה שלא בנוח (שם, עמ' 11 שורה 25 ואילך). עוד אישרה המתלוננת כי בעת שצעקה שהטלפון שלה היו אנשים נוספים במקום וסביר להניח שהם שמעו את הדברים.

(2) עיקר עדות הפקח:

9.

הפקח תיאר את פרטי טיפולו באירוע, בדו"ח פעולה שערך ביום האירוע (6.3.17), כלהלן:

במהלך משמרת בע[ת] רישום דו"ח לעסק (החנות - ש.א.) ניגשה אלי בחורה (האחות - ש.א.) וביקשה ממני שאעזור לה כי היא חושדת שהבן אדם שאני מדבר איתו גנב לאחותה את הטלפון לפני כמה רגעים ולדעתה היא ראתה את זה בכיס שלו. פניתי אל האדון... ואמרתי לו כי יכול להיות שיש אצלו טלפון שלא שייך לו ובטעות לקח הנ"ל אמר לי שלא וסירב לבדוק בכיסיו ונכנס לחנות ואמר לי שניה לאחר כמה שניות שאני הולך אחריו הנ"ל הסתובב בתוך החנות לכיוון היציאה וראיתי את היד שלו מאחורי הגב מיד הגברת אפרת (המתלוננת - ש.א.) צעקה סליחה אבל זה הטלפון שלי אני מזהה אותו עי[נ]תי את הבחור וכדי לא ליצור בלאגן לקחתי אותו לבניין סמוך מאחורי העסק וביקשתי ממנו לא לעשות דבר ולהמתין לשוטרי שיברר את העניין... לצין שבמהלך ההמתנה לשוטרי הנ"ל... אמר לי כי הטלפון של העובד שלו והוא לא עונה לו יכול להיות שזה שלה אבל הוא רוצה לברר כי העובד ביקש ממנו שי[ש]ים את זה בטעינה(ר' בדו"ח הפעולה ת/1).

10.

בחקירה הנגדית הדגיש הפקח כי לקח את הנאשם הצידה "כדי לא ליצור המולה" ולצורך שמירה על פרטיותו. (בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 9 ואילך; ראה גם שם, שורה 13 ואילך). הפקח ציין כי לא ספר כמה אנשים נכחו במקום, אך אישר שמדובר ברחוב הומה אדם.

(3) מוצגי תביעה נוספים:

(א) עיקר גרסת האחות:

11.

כאמור, האחות הגיעה בדרך מקרה לחנות. הודעתה, שנגבתה במשטרה למעשה ביום האירוע (ביום 7.3.17, בשעה 00:14) הוגשה בהסכמה. בהודעתה תיארה האחות את חלקה באירוע כלהלן:

(המתלוננת) אמרה לי תקשיבי הוא גנב את הפלאפון... שאלתי אותה איך היא יודעת, היא הצביעה על טלפון שמבצבץ מהכיס מצד ימין שלו, אמרתי לה זה לא מחייב שזה שלך, אמרה לי אני יודעת שזה שלי, והיא ניסתה להתקשר ולראות אם יש אור בכיס, ביקשה ממני ללכת לפקח ולהגיד לו שהוא חשוד בגניבה, כי היא התביישה, הלכתי לפקח, ביקשתי ממנו ללכת לצד, הסברתי לו את מה שהיה, והוא אמר לי שהוא בעל החנות, ואז אותו בחור הלך מהר לכיוון החנות, הוא אמר לי לקרוא לו...

הוא בא אליי החוצה, דיבר איתי דווקא די יפה, אמרתי לו תקשיב אחותי אמרה שלקחת לה את הטלפון בוא נסיים את זה יפה תביא לה את הפלאפון, הוא אמר לי לא לקחתי לה שום פלאפון, אמרתי לו אתה מוכן שנעשה עליך חיפוש תוציא הכל מהכיסים, אמר אני ארוקן את הכיסים, הוא לא הראה התנגדות, ובכלל הבנתי שהוא העביר את זה אחורה מאחתי, אמרתי לו בוא ניכנס לרכב ותביא לי את זה, תראה לי שאין לך כלום, ואז הפקח אמר שלא נלך לכיוון הרכב הפקח לקח אותו לכיוון הבניין, עד שבאו שוטרים...

אחותי הציעה בצורה יפה שהיא לא תביא משטרה ויביא לה את הפלאפון, אמר תביאי משטרה, אין בעיה... (ת/9, שורה 2 ואילך).

12. האחות אישרה לשאלת החוקר כי ראתה את הבליטה של הטלפון באחורי מכנסיו של הנאשם והסבירה שהטלפון לא היה בכיס האחורי של הנאשם אלא: "בתוך במכנס, מ[א]חורה לא בתוך כיס" (ת/9, שורה 17).

(ב) דו"ח הפעולה של השוטר:

13. בדו"ח הפעולה שערך השוטר שהגיע לחנות ועצר את הנאשם (רס"ר חביש), אשר הוגש בהסכמה, תוארו פרטי טיפולו באירוע כלהלן:

הפקח אדוארד ביקש סיוע (כאן מתוארים ההגעה למקום והפרטים שנמסרו לשוטר - ש.א.).

החשוד היה במקום בשיחה איתו בהפרדה מתחת לבניין מסר כי אחד העובדים שלו ביקש ממנו לשים את הטלפון הזה בטעינה ומסר כי יש לו עובדים מתחלפים רק עוזרים לו בפריקת סחורה, מסר כי בעת שראה את הצעקות ממנה הוא הכניס את הטלפון לכיס על מנת לצאת החוצה שלא יקרה לו פדיחות בחנות כי הוא מנהל את החנות, שאלתי אות[ו] האם הטלפון נמצא עליו מסר שכן זה בכיס שלו. הודעתי לו כי הוא עצור בגין חשד לגניבה וביקשתי ממנו שיביא לי את הטלפון לציון כי הנ"ל הוציא את הטלפון מהכיס מתחת לבניין לא מול הקהל, לציון כי הטלפון נתפס על ידי... הסבר[תי] לחשוד את זכויותיו...

המוצג שנתפס על ידי... טלפון גלקסי שחור... (ר' בדו"ח הפעולה ת/2).

(ג) עיקרי הודעות הנאשם:

14. במהלך חקירת המשטרה נגבו מהנאשם שתי הודעות באזהרה, שתיהן עוד ביום האירוע (6.3.17) ובסמיכות זמנים זו לזו, כאשר ההודעה השנייה קצרה ביותר (ההודעה הראשונה נגבתה החל מהשעה 22:12 וההודעה השנייה החל מהשעה 22:48).

15. בהודעה הראשונה סיפר הנאשם כי החנות שייכת למשפחתו וכי הוא מנהל אותה בפועל (ת/4, שורה 4). לדבריו, בחנות מועסק עובד נוסף, כאשר ישנו עובד חדש שנקלט בימים האחרונים. הנאשם אף מסר לחוקר את שמותיהם ואת מספרי הטלפון של שני העובדים שהיו בחנות בעת האירוע (שם, שורה 5 ואילך).

16. ואולם, מיד כשהתייחס הנאשם לנסיבות האירוע הוא הוסיף וטען שהיה בחנות עובד נוסף, שעבד אצלו בעבר ושהוא אינו יודע את שמו, כלהלן:

ת. **קודם אני לא יודע איך הגעתי לכל הסיטואציה הזאת, וגם מצטער שהגעתי לזה, לפני שאני יודע מה אתם מטיחים בי, אני רוצה לציין שאני פיסית לא גנבתי שום טלפון, הטלפון הגיע אליי ליד מעובד ש[עבד אצלי פעם].**

ש. **מי העובד?**

ת. **אני לא מכיר שם. יש עובדים שמזדמנים.**

ש. **והוא הביא לך את הטלפון כי מה?**

ת. **אמר לי אני יכול להשאיר את הטלפון להטענה, אמרתי לו סבבה והשארתי אותו בחנות והגיע פקח לתת דו"ח על סטנד שהיה בחוץ, יצאתי לבחון לדבר עם הפקח בגלל איזה סטנד, הגיעה אותה בחורה קראה לפקח בצד, ואז הפקח פנה אלי ואמר לי שהאישה הזאת חושדת כי הטלפון נגנב לה, שאל אותי אם היה עליי מכשיר שהוא לא שלי אמרתי לו לא, באותו רגע שהתחלתי להבין מה קורה נכנסתי לחנות לקחתי את הטלפון, שלא יתפתח משהו בחנות, עוד לא ידעתי שהטלפון שלה, ולא יודע מה המניע של אותו בחור שהשאיר לי את הטלפון, ויצאנו בחוץ, אני והבחורה שדיברה עם הפקח ועוד בחורה עם הטלפון עליי, כמה פעמים ביקשנו גם אני וגם מישהי שהיתה שם ללכת למקום שהוא לא ליד החנות, זה עסק, ואז ירדנו לאחת הכניסות חיכינו לשוט (ת/4, שורה 12 ואילך).**

17. הנאשם נשאל למה לא אמר לפקח שהטלפון אצלו וענה: **"לא רציתי שאנשים יפרשו את זה אחרת" (ת/4, שורה 29; ר' גם בשורה 44).** בהמשך הוסיף הנאשם: **"לא רציתי למסור את הטלפון ליד אנשים, מדובר בחנות" (ת/4, שורה 42).**

18. בהודעה הנוספת, שנגבתה כאמור מיד לאחר מכן, עומת הנאשם עם טענת המתלוננת שלפיה היא ראתה את הטלפון מבצבץ מכיסו עוד בטרם הגיע הפקח. הנאשם הכחיש וטען כי היה מדובר בטלפון שלו ולא של המתלוננת (ת/5, שורה 8). עוד נשאל הנאשם אם יש מצלמות בחנות והשיב בחיוב, אך טען שהמצלמות אינן עובדות (שם, שורה 12).

(ד) העימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם:

19. לאחר גביית ההודעות נערך עימות בין המתלוננת לבין הנאשם (עוד ביום האירוע, 6.3.17, החל בשעה 18:23). בעימות הטיחה המתלוננת בנאשם את פרטי השתלשלות האירוע, ציינה כי הוא "שיחק אותה" שאינו יודע במה מדובר ואף סירב להצעתה ששייב לה את הטלפון ובכך ייסגר העניין. לכך השיב הנאשם: **"אמרתי לך שלא רציתי להעביר את זה מול אנשים, ברגע שאמרו לי טלפון רצתי לחנות ולקחתי את הפלאפון, היא לא יודעת שמישהו מסר לי את הטלפון, היא לא יכלה לדעת את זה, לא רציתי שאני אמסור את זה ליד אנשים, אם היא היתה פונה אליי לא היה קורה כל זה" (ר' בדו"ח העימות ת/6, שורה 19 ואילך; שורה 46 ואילך).**

20. בהמשך הדברים אמר הנאשם, בתגובה לטענת המתלוננת כי היא סבורה שהוא "קלט" שהיא עוקבת אחריו: **"את הפתעת אותי שהיית מאחורי ואמרת 'היי זה שלי'"** (ת/6, שורה 23 ואילך). לשאלה היכן נמצא המגן של הטלפון, ענתה המתלוננת: **"המגן איננו"** (שם, שורה 33). המתלוננת אישרה שראתה, בחנות, מישהו מוסר לנאשם טלפון להטענה, אבל הדגישה: **"כן, אבל לא הטלפון הזה"** (שם, שורה 34 ואילך).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

21. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו בלבד. את האירוע תיאר הנאשם בחקירתו הראשית באופן שונה לחלוטין מתיאוריו בהודעותיו במשטרה. לפי גרסתו בעדותו בבית המשפט, הוא עצמו - ולא עובד אלמוני - מצא את הטלפון ובתמימות הכניסו לכיסו, כאשר לאחר מכן בשל הבושה שיקר לפקח. וכדברי הנאשם:

באותו יום תוך כדי שאני מסדר סחורה בחנות ומארגן, ראיתי את הטלפון, לקחתי את הטלפון אליי, באותו רגע לא היה מישהו בחנות... תוך כדי שאני מסדר סחורה, הגיע פקח על נושא אחר לגמרי, באותו זמן שהוא מנהל איתי את הדיון על הדוח ועל מה הוא רוצה לתת לי דוח, בגלל שהיו לנו סחורה בחוץ כי קיבלנו מלא סחורה, ואז הגיעה סיטואציה שאחות של המתלוננת לוקח[ת] את הפקח הצידה והיא כנראה הודיעה לו על החדש שנגב טלפון וזה קשור לחנות. הוא בא ואומר לי את הדברים האלה תוך כדי שאני מוקף באנשים, הם ראו את הפקח ואת האופנוע והתביישתי הייתי בסיטואציה מבוששת, פחדתי להוציא את הטלפון ולתת אותו. רציתי להיכנס לחנות ולהחזיר את הטלפון לאותו מקום. אולי השיקול דעת שלי היה מוטעה באותו רגע. לא עמדתי בסיטואציה כזאת. שנכנסתי לחנות, בעלת הטלפון צעקה שזה הטלפון שלה ולא ידעתי מה לעשות באותו רגע, אני התביישתי. ברגע שאמרתי לא אז לא יכלתי לחזור בי כי הייתי מוקף באנשים. לא הייתי לרגע לבד עד שלא הגיעה המשטרה...

לא יודע, שיקול הדעת שלי היה מוטעה, לא שפרצתי לבית שלה או משכתי מהתיק או דברים כאלה. שמתי את הפלאפון בכיס ואז הגיע עניין של הפקח וזה מה שהיה... ולא חשבתי מה לעשות עם הטלפון ושל מי הוא. אז נכנסה סיטואציה בתוך סיטואציה (פרוטוקול, עמ' 14 שורה 6 ואילך).

22. הנאשם הוסיף והלין על כך שבעקבות האירוע נעשה לו "שיימינג" ובסופו של דבר החנות נסגרה (פרוטוקול, עמ' 14 שורה 26 ואילך). האירוע עצמו נמשך לדבריו זמן קצר מאוד, שבמהלכו המשיך עם השקר הראשוני, וכדבריו: **"כן, המשכתי עם השקר הזה, לא ידעתי איך לצאת מזה והיה עניין של שבירר שניה ובאותו רגע שאמרתי לא, לא יכולתי להגיד את הכן וברגע שהייתי עם השוטר אני מסרתי את הפלאפון לא היה צורך בחיפוש"** (שם, שורה 29 ואילך).

23. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הכניס את הטלפון לכיסו על אף שידע שהוא אינו שלו. כשנשאל האם הטלפון היה על הדלפק, ענה: **"כן, משהו כזה"** (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 12 ואילך). כשנשאל איך המשיך והחזיק את הטלפון בכיסו, הסביר הנאשם שלא היה אף אדם בחנות:

ברגע שלקחתי את הטלפון, זה היה רגע שלא היה אף אחד בחנות ואז קראו לי שיש פקח

בחוף... ההמולה היתה בחוף שהפקח הגיע. ברגע שהוא הגיע וזה בני ברק הייתי מוקף באנשים. נכנסה סיטואציה ושהלכתי להחזיר את הטלפון היא צעקה בתוך החנות. שיקול הדעת היה מוטעה אני לא גנב ולא היתה לי כוונה לגנוב ולא קמתי בבוקר ואמרתי אני גונב טלפון (שם, שורה 25 ואילך).

דיון והכרעה:

ד.

24. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו לפניי - המתלוננת והפקח מטעם המאשימה, והנאשם מטעם ההגנה - והתרשמתי מהן, וגם עיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים, אני קובע כי אשמתו של הנאשם הוכחה לפניי כדבעי.

25. לא מדובר בקביעה המבוססת על ממצאי מהימנות גרידא, אלא גם על מכלול נסיבות העניין והתנהגות הנאשם במהלך האירוע ולאחריו. יחד עם זאת יש לציין, כי ההתרשמות מעדות הנאשם לא היתה חיובית, בלשון המעטה, ואין כל אפשרות לקבל את גרסתו דהיום. יוטעם בהקשר זה, כי הנאשם העיד על עצמו כשקרן הן כלפי הפקח והן במסגרת החקירה במשטרה, ופשיטא כי התנהלות זו אינה מוסיפה למהימנותו. גם אם ניתן היה לקבל, ולו בדוחק, את הטענה כי הנאשם שיקר לפקח בשל הבושה שבסיטואציה שנוצרה בפניו קהל בפתח החנות, לא ניתן לקבל - כלל ועיקר - את הטענה שהנאשם היה חייב להמשיך ולשקר גם בחקירותיו במשטרה ובעימות ולספר סיפור שלא היה ולא נברא אודות עובד אלמוני שמסר לו את הטלפון לצורך הטענתו, כביכול; והכל כאשר מדובר בחקירה בתחנת משטרה, ללא נוכחות קהל ולאחר שחלפו למעלה משעתיים מעת האירוע.

26. יתר על כן, גם גרסתו העכשווית של הנאשם היא תמוהה ובלתי מתקבלת על הדעת. לפי גרסה זו הנאשם מצא את הטלפון על דלפק החנות, או "משהו כזה" (ר' בפסקה 23 דלעיל), ולא התכוון לנטול לעצמו. דא עקא, שההתנהגות הטבעית של מוצא תמים של חפץ, בפרט כאשר מדובר בחפץ רב ערך כטלפון חכם, היא לשאול מי הבעלים של חפץ או לנסות למצאו. לפיכך, הכנסתו של הטלפון למקום מוצנע (כיס) לאחר מציאתו על ידי הנאשם, ללא ניסיון כלשהו לאתר את בעלי הטלפון, מלמדת כשלעצמה על חוסר תום ליבו של הנאשם ועל רצונו לשלול את הטלפון מבעליו, להבדיל מלהחזירו.

27. עם זאת, במקרה דנא לא דובר ב"הכנסה לכיס" גרידא, אלא בהצטברות שלמה של נסיבות מפלילות המלמדות על כוונתו של הנאשם לשלול את הטלפון מהמתלוננת שלילה של קבע, כלהלן:

ראשית, הנאשם הסיר את הכיסוי-המגן מהטלפון, פעולה המלמדת על מגמה להסוות את מעשה הנטילה. כך גם עשה הנאשם בעת שהעביר את הטלפון מתוך כיסו לאחורי מכנסיו.

שנית, הנאשם, בעזות מצח לא מבוטלת, ניסה לשמור על "טרפו" גם כשכבר נתפס בקלקלתו. הנאשם הכחיש בפני הפקח את נטילת הטלפון וסירב לבדיקה במכנסיו.

שלישית, הנאשם סירב להצעת המתלוננת להשיב לה את הטלפון מיד ובכך לסיים את העניין. רק לאחר הגעת השוטר, כאשר לא נותרה לנאשם ברירה, הוא נאלץ לוותר ולמסור לשוטר את הטלפון.

רביעית, הנאשם התמיד בשקריו גם כשנחקר במשטרה וגם במהלך העימות עם המתלוננת וסיפר כי את הטלפון קיבל, כביכול, מעובד אלמוני שמסר לו אותו לצורך הטענה.

28. על פי הוראות הדין, יסוד הנטילה שבעבירת הגניבה יכול להשתכלל גם ב"מציאה", וזאת "אם

בזמן המציאה מניח המוצא שאפשר באמצעים סבירים לגלות את הבעל (כאמור בהגדרות שבסעיף 383(ג)(1)(ד) לחוק העונשין) - תנאי שכמובן מתקיים כאשר מדובר בטלפון חכם. יחד עם זאת, הצטברות הנסיבות שתוארו לעיל מצביעה על כך שמדובר כאן במקרה החמור ממקרה פרדיגמטי של גניבה במציאה. יוטעם בהקשר זה, כי המתלוננת שבה לחנות כדי לחפש את הטלפון זמן קצר ביותר לאחר שיצאה ממנה, אך במקום שהנאשם ישיב לה את הטלפון לאלתר הוא החל במעשי הסוואה ושקר, מעשים המוכיחים היטב את כוונתו לשלול ממנה את הטלפון שלילת קבע.

29. המסקנה המתבקשת היא, אם כן, שיסודות עבירת הגניבה הוכחו לפניי כדבעי, לא רק במישור היסוד העובדתי אלא גם במישור היסוד הנפשי. אכן, הוכח כנדרש כי הנאשם נשא ונטל את הטלפון בכוונה לשלול אותו שלילת קבע מבעליו-המתלוננת.

30. אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה בה הואשם בכתב האישום, דהיינו: עבירת הגניבה לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ט, 30 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.

[1] כל ההדגשות בציטוטים המובאים בהכרעת דין זו **אינן** במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.